

dighed den har misbrugt, skal Kirken afbede sine Synder! Paa Knæ for Sandheden, som den har knægtet, for Retfærdigheden, som den har blindet, skal den søge Tilgivelse for sin Fortid! Først da — men ikke et Øjeblik før — kan den vente at vinde Tillid hos dem, der virkelig er Livets og Lysets Vogtere. — —“

*

*

*

Paa Kærsholm gled Dagene hen i den landlige Ensformighed, der gør Tiden saa flygtig og Livet saa kort. Det var allerede igen bleven Søndag, og Godsejerfamilien kørte som sædvanlig til Bøstrup for at høre Pastor Blomberg præke.

Efter Pers Udtalelser forleden efter Folkemødet havde Hofjægermesterinden i Grunden ventet, at han dennegang vilde tage med. Paa en Maade manglede han heller ikke Lyst, — ogsaa fordi han rimeligvis ved denne Lejlighed igen vilde møde Inger. Men til at deltage i en formelig Guds-tjeneste med Salmesang og Fadervor og Velsig-nelse kunde han alligevel ikke bekvemme sig. Han havde Aftenen i Forvejen modtaget Jakobs Brev, hvis lidenskabelige Tone havde gjort et vist Indtryk paa ham, saa han igen var bleven usikker.

Da Vognen var kørt, følte han sig meget ene paa Kærsholm. Han gik ud i Haven, op paa en kunstig dannet Udsigtshøj i dennes Udkant. Her satte han sig paa en Bænk og saae ud over Egnen.

Rundtomfra — fjern og nær — kaldte Kirkeklokkerne til Andagt. I den stille Luft førtes Lyden milevidt over Engene. Ogsaa Kirken i Bøstrup kunde han tydeligt høre. Og den kaldte ikke forgæves. Ude paa Landevejen, som førte i en